

Тъй си приговаряше на умъ Каланъ като минаваше по двора и влѣзваше въ колонадата, дѣто нѣколко свѣтилници прекъсвахъ ношния мракъ и са напредварьвахъ въ туй съ звѣздния небесенъ сводъ. Подиръ малко той срѣшиж Арбака, кагато този послѣднийтъ излѣзваше отъ една стая до колонадата.

— Калане, търсиш ли ма? и туй питанье обличаваше едно смущение.

— Да, мъдрый Арбаке, надѣж са че посъщението ми нема да ви бжде неприятно.

— Напротивъ! сега преди малко даже мойтъ отпушеникъ Калласъ три пѣти кихнж отъ десната ми страна и рече че нѣкое добро щастие ма чака. Ето боговетъ ми првонихъ Калана!

— Искашъ ли да влѣземъ въ стаята ти Арбаке?

— Както обичашъ, но нощта е безоблачна и благоуханна. Еше съмъ слабъ отъ болестта си, и чистыйтъ въздухъ дѣйствува на мене като цѣръ. Да влѣземы въ градината, и тамъ ще бждемъ самы.

— Съ благодарение, отговори свещеникътъ.

Двамата тѣзи *добры прѣтели* отидохъ на една отъ тераситъ, които обиколени отъ мраморны вазы и отъ ношното благоуханье на цвѣтъята пресичахъ градината на разны мѣста.

— Каква прелостна нощъ! продума Арбакъ, синя и прекрасна, каквато ми са показа когато преди двайсетъ години първый пѣтъ стѣпихъ на прекраснытъ крайморія на Италия! но възрастътъ, Калане, напредва бържи, нека прочее живѣимы тѣй щото да можимъ да речемъ че наистина смы живѣлы.

— Ты само можешъ да кажешъ тѣй, (рече Каланъ, който търсияше вече поводъ за да събщи тайната която го натискаше когато спокойствието и достоѣпното докарванье на Арбака еше повече увеличаважъ обыкновенното му свѣѣнье отъ него). Ты наистина можешъ да говоришъ тѣй, защото сѣкоги си былъ обладатель на на несмѣтно богатство и въ крѣпкото ти тѣлосложение неможе да са вгнѣзди болестъ. Имашъ щастие въ любовта, и сега еше блаженствувашъ чрезъ тържествуванъто и отмъстяванъето си.

— Ты загатвашъ за асильяина. Да, утрѣ ще са издаде смъртното рѣшеніе противъ него, да, Сенатътъ е неумолнмъ. Но лѣжешъ са пріятелю, ако мыслишъ че тържествувамъ и си отмъстявамъ; смъртта на Главка съ едно само може да ма ползува като ма отърва отъ съперникъ, инакъ азъ никаква вражда не хранѣж противъ злополучныя този убійца.

— Убийца! (пое полека Каланъ и на сѣкій слогъ гледаше очитѣ